Ч. 42. Середа 8 марта (23 лютого) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата
у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї на Угорщині. — Димісия італїяньского кабінету. — Поді в Росиї і російско-японьска війна.

Ситуация на Угорщині стала майже безвихідна. В кругах політичних настали дуже песимістичні погляди. Загально говорять, що криза ще не так борзо закінчить ся, бо партия независимости не хоче ніяк згодити ся в справах войскових з тим, на що пристала би партия лїберальна. Найбільша трудність в тім, що не можна утворити нового міністерства, бо так, як справа доси стоїть, ніяке правительство, котре не вийшло би з партиї независимости, не мало би анї одного дня спорів в парляменті. В суботу розпочали ся авдиенциї 16 найвиднїйших угорских політиків. Крім тих, про котрих ми вже доносили, були у Цісаря ще президент угорскої палати послів Юшт, котрий висказав такі самі погляди, як і Кошут. Майже всї з тих, що були на авдиенциї, висказали ся за утворенєм коалїцийного кабінету. Бар. Дезидер Банфі заявив по авдиенциї, що набрав того переконаня, що ситуация єсть дуже трудна. В Будапешті ведуть ся тепер муради партий над пляном кампаниї в дальших засїданях палати послів.

Зовсїм тихо і несподївано подав ся цілий італїяньский кабінет до димісиї. Кажуть, що президент італїяньского кабінету Джолїтті подав ся до димісиї з причини недуги, але то ще не можна уважати за причину й цілого кабінету, отже дїйстна причина мусить бути якась инша. Припускають длятого, що дїйстною причиною димісиї цілого кабінету став ся страйк урядників і служби зелїзничої і тота застоя в руху торговельнім, яка настала з тої причини і викликала велике невдоволенє в цілій Італїї, що правительство не взяло ся енерґічно до залагодженя справи. Король ще не рішив ся, кого покликати до нового кабінету, а з Риму доносять, що утворенє нового правительства стрічає великі трудности.

Манїфест царя до народу і єго указ до міністра Булиґіна викликав в Росиї так ріжнородні і невиразні погляди, як ріжнородні причини складали ся на оба ті царскі відзиви і як они оба не виявляють нічого виразного і рішучого. Манїфест викликав був навіть в першій хвили велике пригноблене і негодоване, бо в словах царя добачено справедливо зазив до межиусобиці, до домашної війни, до борби одних против других. Роз'ярені уми успокоїв трохи аж указ виданий до міністра Булиґіна. Кажуть, що до виданя манїфесту спонукали були царя реакцийні круги і первістно лиш він один мав появити ся; аж коли наспіли непокоячі вісти з Манджуриї, рішив ся цар видати звістний указ. Він закликав Булиґіна до себе і відчитав єму той указ. Ґенерал Трепов довідавшись о тім указї, став мов би пригомшений. В лїберальних і поступових кругах російских а так само по більшій части і за границею не привязують до обох сих указів великої ваги і не сподївають ся именно по указї ніяких великих змін в російскім устрою державнім. Загранична праса звертає увагу на той факт, що виконанє указу повірено Булиґінови, котрий єсть одним із головних реакционерів.

До „Köln. Ztg." доносять з Петербурга, що звістний манїфест царя вийшов з під пера кн. Мещерского, редактора „Ґражданіна". Цар підписав манїфест аж по предложеню єго Побідоносцеву. Міністри добачували в тім, що цар їх поминув, брак довіря і вказували при тім на виданий свого часу царский указ, котрий заповідав скликанє репрезентантів народу до участи в законодавстві. Цар признав справедливість сего представленя і підписав предложений єму указ. Трохи инакше представляє річ кореспондент француской ґазети „Echo de Paris", котрий доносить о своїй розмові з міністром

11)

Найменші держави в Европі.

(Після Фр. Шридсра, Г. Гармсторфа, Р. Петермана і др. зладив — К. Вербин.

(Дальше).

Типи з Монте Карльо.

Пані Арманда Діклерк торгувала в Марсилиї старосьвітчиною. Торговля римскими монетами і середновічними прикрасами із золота, меблями з часів ренесансу (відродженє) і образами незвістних артистів вела ся несогірше, аж хороший антикварці, як єї називали, прийшло до голови, що їй повинно би ще лїпше вести ся, як би она сама їздила по малих італїяньских місточках і там шпирала по домах та особисто закупувала.

Гадка показала ся знаменитою. Пані Діклерк вернула з богатою добичею, яку закупила по досить низькій цїнї. Перший єї похід до Італиї пощастив ся. По дорозї розважила она собі, що єї подорож могла би оплачувати ся не лиш тим, що она би корисно купувала, але ще більше тим, як би она на деяких стациях тої дороги, яку собі вибрала, ще й продавала свій товар; она би могла там мати далеко більший зиск як дома в Марсилиї. Богаті чужинці в Ніцці і тоті щасливі, що виграють великі гроші в Монте Карльо, то для неї така публика, якої не може бути лїпшої.

Отже она висїдала в обох тих місцевостях, робила там умову з тамошними торговельниками і відступала їм часть своїх товарів на продаж. Она установляла цїну, яку серед всяких обставин була би сама жадала, а другим позваляла брати хоч би й подвійну таку цїну, яку сама жадала, та ховати до своєї кишенї. Антикварка незле обчислила. Нові місця збуту дали знаменитий вислїд. То було би стало ся єї щастєм і она була би стала богачкою, коби — ба, коби то не стало ся було єї нещастєм. Бо підчас своєї першої гостини на Рівієрі [1]) завела она знакомство не лиш зі своїми товаришами по фаху, але також і з касином в Монте Карльо.

В самім початку гра єї справдї таки зовсїм не займала. Але пізнїйше набрала она того переконаня, що при тій грі значить слїпий случай подібно богато, як і в єї торговли. За якусь стару лямпу з Чінкве Ченто [2]), котру она вишукала в якійсь комірчинї в італїяньскім містї Віченца і купила єї за пять лїр [3]), заплатив їй якийсь Анґлїєць сто пятьдесять франків, отже в трийцятеро більше. На неодин предмет, котрий она набула на власність також за пять лїр, не могла знов ніяк знайти купця, а тодї казала, що викинула гроші в болото. „Хибаж то не подібно, як грати в рулєту? — гудїло їй в голові. — Або хиба не дїстану й ту за мою ставку трийцять і пять разів більше, коли менї случайно пощастить ся, або чи не страчу єї, коли менї случайно не пощастить ся?

Таке порівнуванє гри з єї способом торгованя зачало єї щораз більше займати. Она прийшла до того переконаня, що то було би незле, як би она могла таки тут в сїй сали загаджувати вигідно свої купецкі орудки. Їй треба лиш було ставити, замість товчи ся вічно по малих місточках. Остаточно то на одно вийде.

Мала щастє. Коли вернула назад до Марсилиї, привезла з собою кілька тисячів більше, як взяла була з дому. В другій і третій подорожи повело ся їй так само. Тепер виїзджала вже частїйше, а своякам говорила, що тото крамарство, як она тепер називала свою торговлю дома, не оплачує ся; мусить пильнувати тих своїх спільників в Ніцці, що продають єї товари анґлїйским льордам та американьским міліонерам.

[1]) Рівієра називає ся прекрасне побереже над Середземним морем, що тягне ся понїд гори в полудневій Франциї і північній Італїї від Ніцци аж до Ґенуи, де суть міста Пеґлї (Pegli), Сан Ремо, Оспедалетті, Бордіґера (Bordighera) в Італїї, Ментона, Монте Карльо, Монако і Ніцца у Франциї, де на зиму з'їздає ся богато гостий з північних країв.

[2]) Італїяньскі слова — Cinque Cento — значить дословно „пятьсот". Єсть то скорочена назва року 1500, котрою в Італїї означують також той напрям штуки, який настав був в Італїї в шіснайцятім столїтю, коли то відкила на ново або відродила ся старинна штука. Той напрям штуки або стиль називають звичайно французким словом ренесанс (renaissance — відродженє).

[3]) Італїяньска монета, 1 лїра = 95 сотиків.

рільництва Єрмоловом, а котрий сказав єму, що маніфест уложив мабуть сам цар. Що до будучих зборів репрезентантів народу, Єрмолов нічого не знає; цар говорить лиш о репрезентациї народу, але без означеня єї компетенциї. Француский кореспондент додає, що й указ до Булиґіна не вдоволить нікого, бо єсть обава, що розходить ся лиш о затуманенє людий, щоби відложити реформи на час неозначений.

Руска інтеліґенция на Україні вислала до тайного радника Кобеско телеґраму, в котрій вказує на виїмкові условя що до видаваня книжок і газет в рускій мові — чого, як звістно, російска цензура не допускає, — і просить в імени справедливости о допущенє до участи в комісиї для наради над реформою цензури оборонців інтересів рускої мови.

З Петербурга доносять, що позаяк наради комісиї під проводом сенатора Шидловского в наміренім часї суть неможливі в наслїдок заяви робітників, що не виберуть до неї делеґатів, комісию на основі царского указу розвязано.

Коло Мукдена веде ся дальша борба і битві поки що ще не видко кінця. Армія ґен. Куропаткіна ставить завзятий опір. Як тепер доносять з російских жерел, горби путилівский і новгородский знаходять ся ще в руках Росиян. На лівім крилї японьскім підсунулись Японцї близько Мукдену і по всій імовірности місто не зможе довго держати ся. Велике занепокоєнє в Росиї викликала вість, що Японцї висадили в північній Кореї на беріг 2000 войска, котре очевидно призначене до акциї против Владивостока. Російска праса вказує на то, що сей одинокий російский порт над Тихим океаном єсть поважно загрожений, бо не може успішно боронити ся. Там остали ся лиш три розбиті кружляки і кілька старих торпедовців; від фльоти Владивосток не може сподївати ся помочи, а сухопутна армія сама за слаба ставити опір.

Н о в и н к и.

Львів, дня 7-го марта 1905.

— **Маршалком ради повітової** в Збаражи вибрано п. Ігн. Соханїка, властителя більшої посїлости, а его заступником селянина п. Яцка Останчука.

— **Дирекция ц. к. учительскої семинариї** в Самборі подає до відомости, що екстерністи, котрі хотять складати іспит зрілости в тутешнім заведеню, повинні внести поданя удокументовані на руки дирекциї сем. учит. до 30 марта 1905. Пізнїйше внесені поданя не увзглядпить ся.

† **О. Генрих Яцковский,** єромонах чина Ісусового, визначний дїятель на поли церковного житя, котрий перевів реформу Василіян, помер дня 6 с. м. в Хирові в 64-ім роцї житя. Покійний завдяки прикметам своєї душі тїшив ся загальним поважанєм і любовію.

— **Будова каналів.** Zeit доносить, що консорция будови каналів предложила правительству проект, що поведе своїм коштом будову каналу Відень-Краків і скінчить в першім періодї в заміну за концесию уживати канали довгі лїта і аж відтак перейшли би они на власність держави. Лиш через скору будову каналів консорция на самих процентах інтеркалярних заощадила би 140 міліонів корон.

— **Загальні збори** філїї „Просьвіти" в Самборі відбудуть ся в суботу дня 26 марта о год. 11 перед полуднем в сали „Рускої Бесїди" з слїдуючим порядком: 1. справозданє уступаючого видїлу, 2. справозданє контрольної комісиї, 3. вибір нового видїлу, 4. внесеня членів, 5. реферат відпоручника головного видїлу. — О год. 10 рано, як що року, відбуде ся служба Божа в приходскій церкві.

— **Загальні збори** „Селяньскої Бурси" в Турцї відбудуть ся в Турцї в сали повітової ради дня 15 марта с. р. точно о годинї 2-ій по полудни з отсим порядком дневним: 1. звіт з діяльности комітету. 2. вибір видїлу, 3. справа отвореня селяньскої бурси, 4. внесеня членів. З огляду на важність особливо точки 3, просимо умильно всїх щирих приклонників розпочатого дїла, щоби явили ся найчисленнїйше не лише самі, але зволили привезти з собою як найбільше число патріотів, котрі мали би охоту приступити в дїйстні чи спомагаючі члени основатись маючої бурси. — К о м і т е т.

— **По американьски.** Американьскі газети доносили недавно, що там увязнено двох мужів, з яких один мав 41, а другий двайцять кілька жінок по ріжних містах. Які чоловіки, такі бувають звичайно і жінки. І не лиш мужчини мають по кількадесять шлюбних жінок, але і жінки мають по кілька мужів. Такий случай лучив ся в Мавнт Вернон, де молода 23-лїтна жінка покинула свого мужа і без его відомости прибула до Мавнт Вернон. Тут представила ся яко дївчина і другий раз вийшла замуж. Однак справа вскорі виявилась і тепер невірну жінку передано судови.

— **Замах і самоубийство.** В Самборі дня 3 с. м. годинї $10^1/_4$ рано встрілив ученик 5-ої кляси тамошної ґімназиї Едвин Фрід до професора Спонка, коли той входив до канцелярии дирекциї, а відтак другим встрілом відобрав собі житє. Б. Спонек не зазнав нїякого ушкодженя. В тій справі заряджено слїдство. Причиною замаху мало бути то, що Фрід одержав від професора Спонка лиху ноту з математики. Фрід єсть сином старшого лїкаря ветеринариї в Перемишли.

— **Смерть під колесами поїзду.** Недалеко зелїзничої стациї Кічера на Буковинї переїхав оногди поїзд товаровий ч. 372, 14-лїтну сироту Марию Петреучан, служницю тамошного будника Елевтера Вребюца. Доси не знати, чи дївчина поповнила самоубийство, чи случайно дїстала ся під колеса поїзду.

— **Помер** у Львові начальник головного уряду податкового Володислав Навратіль, в 47-ім роцї житя.

Розуміє ся, що не обійшло ся без зміни. Одного разу програла і зажадала телеґрафічно, щоби їй з дому прислали більшу суму; для поясненя додала, що їй удало ся набути в Ґенуї дуже цїнну річ, за котру мусить зараз заплатити готівкою. Від сеї пори взяла ся вже єї якась горячка. Страчені гроші хотїла конче за одним разом назад відограти а програла ще й другу посилку. Тепер позбирала, що лиш могла, від тих торговельників, що мали єї товари у себе на продаж. Лиш то одно було у неї на думцї, щоби відограти назад гроші, які послїдним разом стратила, бо не хотїла, щоби єї зловили на брехнї з тим якимсь інтересом в Ґенуї. — Таже то мої гроші і остаточно нікому нїчо до того, коли я їх страчу — так виговорила ся она перед паном Мекдуф, що одного разу купив був від неї якийсь перстїнь з сїмнайцятого столїтя.

Але наконець не оставало їй вже нічого, як лиш вертати назад до Марсилїї. Якийсь час не було вже єї видко в Монте Карльо. Але искра тлїла і дальше в попелї. Нараз з'явила ся знову зі старинними річами, котрі віднесла до своїх спільників, але й з готовими грішми, котрі понесла до дому гри. — „Мушу сповнити свою задачу" — говорила она — „я заприсягла ся, що мушу відограти мої страти". О тій своїй задачі говорила она з цїлою повагою кождому, хто лиш хотів єї слухати. Наконець не називали єї вже инакше як лиш антикварка з задачею. Тото призвище придумала була перша якась креолька з острова Мартінїка, Робертіна, котра заєдно жалувала ся на то, що мужчини в Европі за мало палкі, і оно прилипло до панї Діклерк. Бідної жінки взяв ся, видко, тепер якийсь дур; єї опанувала якась фіксация. Страчені гроші мусять назад вернути ся — аж до послїдного сотика — инакше она не відступить ся. День в день розповідала она, що з початку, що правда, дуже вигравала, але остаточно мусїла виходити з салї зовсїм обрабована. — Чомуж не перестанете грати, коли вже виграєте? — питав єї Мекдуф.

— Бо не маю нїколи досить — відповідала антикварка.

То була таки дїйстно правда, що она майже що дня вигравала з початку великі суми. Давнє щастє єї не опускало, але за то опускав єї давний спокій і она не могла задержати виграних гроший. Тому довгому Анґлїйцеви жаль було дивити ся на тоту молоду, повну житя женщину, як она що раз більше ставала рознервована, гнївлива і роздразнена та що раз більше запалювала ся. Він нераз промавляв їй до розуму, коли зійшов ся з нею рано на терасї. Она тодї радо потакувала єму. Але скоро лиш вибила дванайцята година і она увійшла до саль гри, так зараз о всїм забувала. Коли она виграла а він їй дораджував, щоби она вийшла, то она сердилась на него. — Я через вас не маю щастя, бо ви менї перебили — відворкувала она до него. Коли же опісля все програла, то й єї горячка десь щезла, як би рукою єї відоймив. Тодї она его перепрошувала.

— Для неї нема вже ради — сказав Мекдуф одного разу, коли ми перед полуднем ішли вздовж ґалєриї Кароля III. — Вчера вечером поїхала знов до Марсилїї по нову муніцию, бо не має вже відваги телеґрафувати. При тім щастю, яке она має, вийде она певно знову на гору, щоби опісля не знаю вже за яким разом знову скотити ся в долину. Я назвав єї недавно тому Сизифою. Она мимо того що торгує старинностями, не зрозуміла мене. Але коли би той стародавний Грек, що за кару мусїв на тамтім сьвітї котити величезний камінь на гору, а він знову скочував ся в долину, шукав собі пари, то певно знайшов би єї в сїй женщинї.

В сїй хвили побачили ми паню Діклерк, як она вийшла з якогось склепу.

— Я не дам рішучо сьв. Севастияна за меньше як за девятьсот франків! — відозвала ся она вже в дверох до склепу. Тепер обернула ся і побачила нас. Трохи ніби засоромила ся, коли побачила Анґлїйця.

— А я гадав, що ви в Марсилїї — сказав усьміхаючись.

Она почервонїла ся, але відтак відповіла резолютно: Та на що придасть ся менї крутити? По правдї сказавши не стало навіть на дрантивий білєт на зелїзницю.

— Алеж, панї, ви преції знаєте, що в таких случаях можете на мене числити.

— Дякую. Не потребую вже їхати, бо продам нинї сьвятого Севастияна. Говорім трохи тихійше: не треба, щоби торговельник в склепі чув зараз кожде слово. Він давав менї нинї рано нараз шістьсот франків за той образ, що стоїть у него на складї вже від трох місяців. То єсть доказ, що він вже знає певного купця, котрий готов дати єму що найменше дванайцять соток. Без сумнїву добили вже вчера торгу а він хотів тепер ще щось від мене виторгувати. О, я знаю ся на тім. Але я не дам ся; побачите, що ще нинї буду мати в кишени моїх девять соток. А тодї.... Она тут урвала і скорченими пальцями махнула по воздусї, як би хотїла зловити якусь невидиму добич.

— Ага — задача? — сказав на то Мекдуф.

Антикварцї лиш очи засьвітили ся. — „Нинї може так зроблю. Чую силу в собі. А відтак — ось подивіть ся." — Она здоймила рукавичку і показала нам перстїнь, якусь стару камею [4]), що закривав більшу часть середущого пальця. — Я гадаю, що той перстїнь приносить щастє, з ним мушу виграти.

Анґлїєць оглянув камею оком знатока. — Дуже красно вирізана — сказав він відтак — але до тої цїли зовсїм непридатна. Насамперед той перстїнь не дасть вам так зігнути пальцї,

---

[4]) Камінь з красно вирізаною на нїй фіґуркою.

Телеґрами.

Відень 7 марта. Постійний виділ трох центральних союзів промислових ухвалив резолюцию, в котрій сказано, що на случай зненесеня економічної спільности з Угорщиною австрийскі круги економічні не були би в можности поносити і дальше тягарі спільної армії. Коли би однак розділ економічний, котрого союз не бажає, став ся неуникненим, то в інтересі австрийского житя економічного есть радше пожадане як найскорше розвязане спільности без твореня етапу переходового.

Рим 7 марта. Король поручив Фортісови утворене нового кабінету. Тіттоні має і дальше задержати теку справ заграничних.

Петербург 7 марта. Естоньский ґубернатор Беллеґарде іменований шефом висшого заряду прасового.

Батум 7 марта. Вчера було 30 убитих і ранених.

Білосток 7 марта. Шефа поліциї тутешного повіта убито.

Льондон 7 марта. Бюро Райтера доносить з Токіо під вчерашною датою в полудне: Як зачувати, Росияни роблять приготовленя до опущеня Мукдена і Фучуна та до відвороту до Телїна.

Льондон 7 мара. Бюро Райтера доносить з Нючвану під вчерашною датою: Купці, котрі тут прибули, доносять, що Японці в силі 30.000 людий дійшли вчерашної ночи до уфортифікованих становищ о 5 миль на захід від Мукдена. Досьвіта завела ся борба знову, однак ніяка з обох сторін не осягнула переваги. Росияни підпалюють державні будинки і лагодять ся до відвороту. Місцеві жителї втікають до Телїна і Сінмінтіна. Росийский відділ посуває ся на всхіднім березї ріки Ляо на полудне, щоби заатакувати Японців з заду. Японцї обсадили в Сінмінтінї уряд телєґрафічний і мимо опору хіньских властий завели там воєнну цензуру. Хіньскі втікачі прибувають тут цілими тисячами. Японьскі офіцири кажуть, що Куропаткін не може рішити ся, чи має в Мукденї ставити опір. Він вислав до Телїна тяжку артилерию, бо Хунхузи обступили то місто. Настав загальний переполох. Европейцї зброять ся і виїздять з міста. В виду сильного огню над рікою Ляо припускають, що Росияни хотять обійти Японців.

Париж 7 марта. Часопись „Journal“ оголошує депешу свого спецьяльного кореспондента з Мукдена під вчерашною датою 8 год. рано: „Вчера вечером на поли війни було таке положенє: Атаки Японців від 4 с. м. на росийскі становища в центрум відперто. Росийске ліве крило зискало знову на теренї; зато загрожує японьске ліве крило правому росийскому. Борба есть завзята. Страти японьскі вже тепер переступають число 40.000 (?). В центрум ґенерал Лїневич до нинї рана відпер тринайцять атаків виконаних один по другім. — Друга телєґрама з 6 с. м. 4 год. по полудни доносить: Межи армією ґен. Ноґі, а армією росийскою під ґен. Кавльбарсом прийшло вчера до страшної борби, котра вела ся на 9 кіл. на північний захід від Мукдена. Численні села сполучені шанцями і окопами подобають на цитаделї. Остаточно заняли Росияни Дашіцао положене на 40 кіл. від Мукдена. Положенє незмінене. Як би й не було, а битва ся буде рішаюча.

щоби можна вигідно загорнути гроші, а відтак не потреба вам ніякого перетеня, бо ви маєте завсїгди велике щастє. Вам не потреба більше нічого, як лиш — ну, скажім, такого чародійного напитку, Сизифо, котрий би вас змусив вийти із салї, скоро ви вже виграєте велику суму.

Пані Діклерк замахнула ся на него рукавичкою. — Ідіть геть з тим своїм чародійним напитком! Я то собі зараз гадала, що ви за кождий раз, коли вимовите Сизифа, скажете щось нечемного.

Ми засьміяли ся. Але антикварка не дала ся тим збити з пантелику.

— Сьміййте ся, сьміййте; — сказала она — буду ще й я також сьміяти ся, бо остаточно таки дійду до моєї цїли.

— Хоч би ви тимчасом мали стратити й цїле своє майно? — відозвав ся я на то, бо менї жаль було тої женщини.

Сизифа видивила ся здивована на мене. Відтак здвигнула плечима і відповіла: Нїчого не вадить. В такім случаю возьму ся знову на кілька місяців до моєї торговлї. З того лишить ся все-таки ще тільки, що буде можна знову взяти ся до розбиваня банку.

— Гадаєте, що з такою малесенькою сумою...? — Антикварка не дала менї до кінця договорити. — Чоловіче, — відозвала ся она пристрастно — не потреба навіть нічого, щоби побідити, скоро хтось бере ся поважно до своєї задачі. Видите онтам того пана з коротко підстриженою, сивою бородою, що читає ґазету? — Она показала на якогось мужчину, що сидїв перед парискою каварнею, коло котрої ми тепер опинили ся. — То пан Сілля. Ми обоє з Гренобль. Він був послугачем в одній каварни, як раз напроти нашого дому, коли я була ще маленькою дівчинкою. Не мав ані сотика. Вісїм лїт опісля мав же вісім міліонів. Кажу вам виразно, ані сотика — а нині вісім міліонів! А менї би мало не удати ся з тисяч франками відограти назад шісдесять тисячів?

— А ви не знаєте пана Сіллю? — спитав мене Мекдуф — коли зміркував по менї, що я тому не вірю. — Пані Діклерк не переборщила. Він не мав ані сотика, а нині має кілька міліонів.

— І то лиш з граня — додала антикварка з тріюмфом.

— Але не зі свого власного граня, але з граня других — докинув тут Анґлієць. — Ви би того не удали. Він есть, бачите, основателем і посесором касина „des Violettes в Ез-ле-Бен.“ Відтак звернув ся він до мене і сказав: Історія его житя ориґінальна. Підемо до пана Сіллї і я познакомлю вас з ним.

Тут приступила до нас пані Беатріса, наша знакома і ми пішли дальше до згаданого шанка.

* * *

— Тут видите перед собою чоловіка, що розумнійший від банку в Монте Карльо, а котрий відбирає грачам гроші, хоч не грає з ними — сказав пан Мекдуф, доторкнувшись панка ногою, як би жартуючи з ним. Панок зі своєю короткою, сивою бородою встав із свого місця та повитав нас низьким поклоном. Коли він, як то звичайно говорить ся, висказав свою радість з того, що може познакомити ся з панею Беатрисою і мною, наша знакома не дала єму договорити, бо зараз відозвала ся.

— Вашій радости я не вірю! — сказала она — бо ви прецї повинні би собі пригадати, що знаєте мене вже давно з Ез-ле-Бен. Люди, котрими хтось радує ся, не забуває ся.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
2·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·45	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої неділї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).